

Jutro

Otvori prozor udahni duboko
jutro se budi sneno, polako.

U tom trenutku zapazi oko
da sve je jutrom ljepše i lako.

Nek' spusti zraku na tvoje lice
osjeti svježinu, zagrlj dan.

Pogledaj nebo vidjet ćeš ptice
i one su pronašle svoj san.

Jutro ti pruža mnogo toga
dan je pred tobom, pođi polako.

Sve što je ispred dar je od Boga
vjeruj u sebe, bit će ti lako.

Helena Mioković, 8.d

Krila leptira na Jadranu

U ove hladne, zimske dane, pomalo tumorne i sive, volim mislima odlutati prema Jadranu, natrag u ljeto. Svima nam nedostaje, no ako ne ide drugačije, barem si možemo zamisliti da nas sunčeve zrake ponovno dodiruju, a maestral poigrava s pramenovima kose.

Dugi Otok, koji uistinu jest dug 43 km, pripada zadarskoj otočnoj skupini otoka. Želite li doći do njega, morate zamoliti more da vas svojim valovima odljulja do tamo. Ili ćete jednostavnije putovati trajektom. Bilo je poprilično vruće, kako to inače biva u ljetno vrijeme na moru, no vjetar nam je poslužio umjesto klime pa je bilo podnošljivo. More je pjevalo šumom dok smo u punom mahu jurili prema tom dugačkom otoku. Bjelilo se poput snijega, toliko da su mi oči bile pune morske pjene, a misli poremećene mirisom soli... Ah, tko ne voli taj osjećaj? Prve koje sam susrela na Dugom otoku u Božavi bili su, vjerovali ili ne, leptiri i to ne oni tipični bijeli leptiri, već najšareniji i najljepši leptiri koje sam ikada vidjela! Kao da su izašli iz kakve bajke. Miris borovine neodoljivo se širio okolinom, a cvrčci su zanosno šušтали. Nije to bilo šuštanje, to je bio pravi žamor, ali vrlo ugodan za uši! Tako sam od svih 2 873 stanovnika na otoku prvo upoznala njih, a ni susret sa vlastitom vrstom nije mi ostao u ništa gorem sjećanju. Vrlo srdačni i dragi ljudi dolazili su mi u susret, pomažući mi na sve moguće načine. Ako bi ih pitao čega ima zanimljivog na ovom strmom, kamenitom i šikarom obraslom otoku, prvo što bi ti spomenuli bila bi uvala, tj. plaža Sakarun. Kao da si pobjegao iz stvarnosti i zaronio u

snove. Čovjek bi se začudio kako ondje nema gužve niti buke ili ikakvih ostalih smetala kao na uobičajenim plažama. Sakarun je raj na malom s prekrasnim plavim morem, toliko bistrim da izgleda nevjerojatno, a pijesak je poput dodira svile. Neopisivo. Nastavila sam tako šetati uz obalu i put me odveo do kamenjem okruženog svjetionika kakvog najčešće vidite samo u filmovima. Sa četrdeset metara visokog vrha pruža se uistinu jedinstven i nezaboravan vidik, no ono što je meni kao djevojci osobito ostalo u pamćenju jest jedna divna starinska ljuljačka. Oslonjena na visoko, staro drvo, sama se njihala na vjetriću poput drhtave starice. Ubrzo više nije bila usamljena, jer joj je u posjet došla djevojčica. Saznala sam da ona živi u svjetioniku te da joj je lijepo, ali često zna biti naporno i dosadno tako daleko od civilizacije. Tata ju svaki dan mora voziti do škole dvadeset minuta, a u razredu ih je samo sedmero! Tako je to kada živiš u mjestu na udaljenom otoku. Lutajući Božavom naišla sam na mnogo cvijeća, iako je vladala velika suša. Unatoč tomu, bilje se zelenilo zbog brige onih dragih ljudi. To dovoljno pokazuje kakvi su s obzirom na to da im vodu donosi brod vodonosac, a sve otpadne vode pročišćuju da bi ju darovali bilju, a time i leptirima.

Malo mjesto kao što je Božava nije mi imala što pokazati, ali jedna velika agava koja se upravo rascvjetala bila je dovoljna da mi ovaj čaroban otok ostane urezan u sjećanje jer svi znamo koliko se rijeko događa da agava procvjeta, a ona umire cvjetajući.

Djetinjstvo kao priča koja stalno nastaje

Razmišljam kako je lijepo biti dijete! Cijelo jedno životno razdoblje nosi ime djeteta – djetinjstvo. Kako smo mi djeca, dakle, važni! Na samom početku života bila sam nepoznata mami i tati, bez obzira na ultrazvuk pretrage koje otkriju spol. Jednostavno, bila sam kao malo lijepo iznenađenje. Ja se toga ne sjećam, ali pričali su mi roditelji da su često stavljali svoje ruke na mamin trbuh dok me je nosila pod svojim srcem. I ja sam na dodir odgovarala. Tko zna što su si tada mislili?! Kakva ću biti? Možda! Bila sam im drugo predivno iznenađenje. Prije mene rođena je moja seka, moja najbolja prijateljica, čuvarica i pomoć u svemu. U mjesecu kada se budi proljeće dobila sam ulaznicu u ovaj svijet prepun iznenađenja i očekivanja. Ušla sam u njega kao u jednu nedovršenu priču ili bolje reći, priču u nastajanju koja zahtjeva da ju svaki dan pričam, živim i stvaram. A svaki dan je kao jedna nova stranica koja obuče odjeću druge boje i pokaže se u svoj svojoj ljepoti. Kroz tu vrlo stvarnu priču od samih početaka vodili su me i još uvijek to čine moji roditelji. Sve je trebalo naučiti. Prepoznavati ljepote oko mene, oslušivati glasove i razaznati koji je mamin, a koji tatin i onaj radoznali moje seke. Sjećam se s radošću maminog pjevanja koje je prenijela i na mene jer danas volim glazbu i sviram. Mama je odabrala moje ime, a tata nadimak. Odmalena sam s tatom radila razne poslove i posvuda ga pratila. Tako su se stranice moje priče samo nizale, jedna za drugom, dan za danom, godinu za godinom. Sjećam se slavlja prvih rođendana i torte koju sam jela prstićima, radije nego vilicom s tanjurića. Moje kraljevstvo ove priče bila je ulica prepuna mojih prijatelja s kojima smo se često nalazili u mojem dvorištu iz više razloga: naša kuća posljednja je u ulici i tuda ne prolaze auti, pa zato nikada nije bilo opasnosti prilikom istrčavanja na cestu. Tu je i veliki trampolin i mala drvena kućica u koju smo se znali svi uvući posebno kada sam mami ispraznila ormarić sa slatkišima. Papirića je bilo posvuda, a slatkišima ni traga. Mislila sam tada da je lijepo s drugima podijeliti to što

imaš. I danas to isto mislim i vjerujem u to, ali naravno ne baš isprazniti cijeli ormarić slatkiša odjednom. Moje djetinjstvo – priča koju rado i dalje živim i prisjećam se bilo je baš lijepo i ispunjeno.

Elena Lenče, 6.c